

Arrest

nr. 217 021 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 23 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 januari 2016.

1.2. Op 18 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Mazar-i Sharif. U bent van Tadzjiekse origine. Toen u nog erg jong was, verhuisde uw familie naar Chahab (provincie Takhar). Omwille van het werk van uw vader verhuisden jullie af en toe. U woonde op verschillende plaatsen in Takhar. U bent vier jaar naar school gegaan.

Uw vader was een generaal bij het Afghaanse leger. Toen hij op een dag gewond geraakte, moest hij ander werk zoeken. Hij had een handelszaak in een bazar in Chahab. Uw vader had een vete met ene T. M.. U weet niet waarom zij ruzie hadden. Op een dag werd uw broer N. ontvoerd. Na het betalen van een losgeld werd hij weer vrijgelaten. Een zus van uw vader werd eveneens ontvoerd. Van haar is niets meer vernomen. Omwille van al deze problemen besliste uw familie Afghanistan te verlaten. Jullie (uw ouders, uzelf, uw twee broers en vier zussen) gingen eerst naar Kabul. Daar namen jullie het vliegtuig naar Riga (Letland), waar jullie nog anderhalve maand verbleven. Vervolgens zijn jullie naar België gekomen.

Uw vader S. Na. (ov X) en uw moeder S. F. (ov X) dienden op 7 december 2009 een eerste asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 31 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 april 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

Uw ouders dienden op 18 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in. Uw broer S. K. (ov X) diende zijn eerste asielaanvraag in. Uw familie herhaalde de problemen die al tijdens de eerste asielprocedure vermeld werden. Uw familie merkte ook op dat uw zus Ma. met zeer ernstige mentale problemen kampt. Op 29 augustus 2013 kreeg uw familie de vluchtelingenstatus toegekend.

Zelf was u toen niet meer in België. Begin april 2012, nog voor de RvV een arrest velde in de eerste asielaanvraag van uw ouders, keerde u al naar Mazar-i Sharif terug. U wou er uw grootvader helpen die oud en behoeftig is. Echter, al gauw doken er nieuwe problemen op. Uw grootvader ontving een dreigbrief waarin de vijanden van uw familie aangaven dat u aan hen moest worden uitgeleverd. Uw grootvader regelde vervolgens een visum voor Tadzjikistan. U vluchtte weg uit Afghanistan en vestigde zich in Wahdat, nabij Dushanbe. U woonde er tweeënhalf jaar, de Tadzjiekse autoriteiten gaven u verblijfsdocumenten. Uiteindelijk besliste u uw familie in België te komen vervoegen. U nam het vliegtuig naar Iran, waarna u via Turkije, Griekenland en een u onbekende reisweg naar België bent gekomen. Op 15 januari 2016 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de vijanden van uw vader. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), uw Afghaans paspoort met daarin visa voor Tadzjikistan en Iran, een kopie van de verblijfsdocumenten die u in Tadzjikistan had, diverse documenten die u onderweg van Tadzjikistan naar hier ontving en een brief van uw grootvader in Mazar-i Sharif waarin deze verhaalt over uw problemen en die van uw familie.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 31 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft deze beslissing met het arrest 207.666 van 22 maart 2018 vernietigd. De RvV stelde daarbij dat uit de bestreden beslissing bleek dat een aantal van uw naaste familieleden (ouders, broer, zus) in 2013 erkend werden als vluchteling in België. Tevens bleek uit de bestreden beslissing dat uw erkende familieleden zich onder meer beriepen op dezelfde problemen als deze die u in uw asielprocedure aanvoert. Gezien u er tijdens het gehoor bij het CGVS herhaaldelijk op gewezen werd dat omtrent de door u ingeroepen asielmotieven reeds ten aanzien van uw familieleden werd vastgesteld dat deze ongeloofwaardig zijn en zij op basis van andere redenen erkend werden als vluchteling, maar anderzijds uit het dossier of uit de bestreden beslissing niet kon worden afgeleid op basis van welke elementen of problemen uw familieleden dan wel werden erkend, verkeerde de RvV in de onmogelijkheid om te beoordelen of deze elementen of problemen in uw hoofd al dan niet kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Bijgevolg werd de beslissing van 31 mei 2017 door de Raad vernietigd en werd het dossier naar het CGVS teruggestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in de eerste plaats verwijst naar de asielmotieven die ook al door uw familieleden werden ingeroepen, met name jullie beweerde vrees voor de vijanden die uw vader in het verleden zou hebben gemaakt. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het dossier van uw ouders op 31 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij onder meer tot de conclusie kwam dat het relaas van uw ouders ongeloofwaardig bleek. Deze beslissing werd op 27 april 2012 bevestigd door de RvV. Naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag van 18 oktober 2012 herhaalden uw ouders de asielmotieven die zij al bij hun eerste asielaanvraag aanbrachten. Echter maakten uw ouders en uw broer K. ook melding van de ernstige psychische toestand (met o.m. psychoses, zelfmoordpoging) van uw toen nog minderjarige zus Ma. (*10 november 1996). Gezien haar minderjarigheid, haar psychische problematiek, het vermoeden dat er in Afghanistan geen adequate medische en psychologische hulp voorhanden was en het risico op stigmatisering dat personen met mentale problemen in Afghanistan lopen, ging het CGVS over tot een toekenning van de vluchtelingenstatus voor uw zus Ma., alsook voor uw ouders, de vier andere minderjarige kinderen van het gezin en uw meerderjarige broer K..

Wat betreft het gegeven dat uw ouders, uw broer en uw zus in 2013 als vluchteling werden erkend, moet worden opgemerkt dat elke asielaanvraag op eigen merites moet worden beoordeeld en dat het doel van de asielprocedure er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, wat hier niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn bepaalt geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen. U dient derhalve gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie. Het Commissariaat-generaal is er op grond hiervan bijgevolg evenmin toe gehouden om u te erkennen als vluchteling omdat uw ouders, uw broer en uw zus de vluchtelingenstatus hebben verkregen. U kunt zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van uw ouders en andere gezinsleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Wat betreft uw eigen relaas en de asielmotieven die u aanhaalt, blijkt andermaal dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie in Afghanistan zouden hebben gekend. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken de naam van jullie vijand niet eens te kennen (vragenlijst van 20 februari 2016, vraag 3.4).

U ontkent dit nu (CGVS, p.12), maar wat dit betreft laat het gehoorverslag van de DVZ weinig ruimte voor interpretatie. U stelt deze keer dat deze persoon T. M. heet maar weet bijzonder weinig over deze persoon. U weet niet van welke regio deze persoon afkomstig zou zijn (CGVS, p.12), u kan niet verduidelijken welke relatie er bestond tussen uw vader en deze T. M. (CGVS, p.12), noch blijkt u te weten waarom uw vader problemen met deze man zou hebben gekregen (CGVS, p.6). Gevraagd of deze T. M. net als uw vader in het leger zat, antwoordt u dat u de persoon niet kent (CGVS, p.12). Nochtans verklaarde uw vader dat T. M. een soldaat uit zijn eigen divisie was, dat deze T. M. zou zijn veroordeeld omdat hij een legercommandant vermoordde en dat hij later wraak nam op uw vader door hem neer te schieten (zie de beslissing van 31 januari 2012, toegevoegd aan het administratief dossier). Zelf zegt u dat uw vaders militaire carrière eindigde toen uw vader gewond geraakte. Hoe hij gewond geraakte en dat het T. M. zou zijn geweest die uw vader neerschoot, blijkt u niet te weten (CGVS, p.5). U argumenteert dat dit "een probleem van toen" is en dat u uw vader nooit de vraag stelde hoe het allemaal in elkaar zat (CGVS, p.6). Dit is geen afdoende verklaring. Gezien u verklaart tot op heden de wraak van T. M. te moeten vrezen, mag worden verwacht dat u meer informatie heeft over de ontstaansgeschiedenis van dergelijke vete, alsook over de persoon die u zou viseren.

Ook over de problemen die u in april 2012 zou hebben gekend, legt u allesbehalve overtuigende verklaringen af. U zegt dat u naar uw grootvader in Mazar-i Sharif terugkeerde en dat er vervolgens een dreigbrief aan de deur geleverd werd (CGVS, p.2, 7, 12). Dit is in tegenstrijd met wat uw vader tijdens een van zijn gehoren voor het CGVS verklaard heeft. Uw vader beweerde dat uw grootvader op 9 of 10 april 2012 op straat werd benaderd door een persoon op een motorfiets. Deze man zou hebben gezegd dat uw grootvader de zoon van generaal Na. (u dus) moest uitleveren. Van een dreigbrief blijkt geen sprake. U vader verklaarde voorts dat u naar Tadzjikistan bent gevlucht, dat uw oom Nas. met vrouw en kind eveneens naar Tadzjikistan kwam en dat u daar op 6 augustus 2012 ook nog eens vervoegd werd door uw grootvader zelf en diens tweede vrouw (gehoorverslag van 23 augustus 2013, p.4, 5). Het is zeer merkwaardig dat u zelf aangeeft dat u alleen woonde in Tadzjikistan en dat uw oom Nas. en uw grootvader altijd in Mazar-i Sharif zijn gebleven (CGVS, p.8, 11).

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat aan uw relaas en de beweerde problemen met T. M. geen geloof kan worden gehecht.

Wat meer is, tijdens het gehoor rijzen zeer ernstige twijfels bij uw verklaring als zou u tot uw komst naar België in 2009 in het district Chahab van de provincie Takhar hebben gewoond. Zo wijst het CGVS op de bevreemdende vaststelling dat u niet meer weet in welk dorp van Chahab u voor uw vertrek uit Afghanistan gewoond heeft. U moet daar even over nadenken, stelt vervolgens dat u in Gozare Safakan verbleef maar voegt er aan toe dat het lang geleden is (CGVS, p.3). Even later twijfelt u opnieuw, zegt u dat u vergeten bent in welk dorp van Chahab u woonde maar dat het dichtbij Gozare Safakan was (CGVS, p.11). Iets later herhaalt u dat u vergeten bent in welk dorp u zou hebben gewoond (CGVS, p.14). Dit is zeer merkwaardig. Eveneens merkwaardig is dat u Chahab eerst enkele keren "Joyab" noemt en dat u verkeerdelijk meent dat Chahab de naam van een provincie is (CGVS, p.3), dit terwijl Chahab uiteraard een district van de provincie Takhar is. U zegt verder dat jullie gezien de beroepsactiviteiten van uw vader steeds dienden te verhuizen maar dat jullie wel in Chahab bleven (CGVS, p.10). U kent evenwel geen namen van andere plaatsen in Chahab waar u dan zou hebben gewoond (CGVS, p.10). Gevraagd naar namen van andere, omliggende dorpen kan u er zich geen enkel herinneren (CGVS, p.11). Evenmin kan u één naam noemen van een ander district van de provincie Takhar (CGVS, p.4). Het is niet aannemelijk dat iemand die in Chahab zou zijn opgegroeid, geen info heeft over al die zaken.

Verder blijkt u zich de naam van de bazar niet te herinneren, hoewel uw vader daar een groothandel zou hebben gehad (CGVS, p.5). U stelt verder dat u school liep maar kan zich niet eens herinneren waar de school was (CGVS, p.4). Als het CGVS u ten einde raad vraagt of u dan nog enige (visuele) herinnering heeft aan Afghanistan, of u een anekdote over uw leven daar kan vertellen om uw verblijf aldaar op een of andere manier geloofwaardig te maken, blijkt ook dit telkenmale een onmogelijke opgave (CGVS, p.13).

U verklaart zelf dat u op 14 september 1994 geboren bent en argumenteert herhaaldelijk dat u nog minderjarig was toen u naar België kwam. Echter, het CGVS vermoedt dat u ouder bent dan u wenst toe te geven en dat uw beweerde minderjarigheid er enkel op gericht was een gehoor als volwassen asielzoeker te vermijden. Alleszins geven al uw identiteitsdocumenten (taskara, paspoort, verblijfsdocumenten Tadzjikistan) aan dat u in 1991 geboren bent. Ook ten overstaan van het UNHCR in Ankara verklaarde u van 1991 te zijn.

Bijgevolg kan worden verondersteld dat u bij uw beweerde vertrek uit Afghanistan in 2009 achttien jaar oud was, en kan dus ook worden verwacht dat een toen achttienjarige, nog meer dan een vijftienjarige, kan verduidelijken van waar hij afkomstig is, waar zijn vader werkzaam was en waar hij zelf school liep. Dat u er niet in slaagt om op deze en andere eenvoudige vragen een antwoord te formuleren, toont aan dat u niet in Chahab, waar u en uw familie voor jullie komst naar België problemen zouden hebben gekend en waar uw jongere broer zou zijn ontvoerd, gewoond heeft.

Verder dient te worden opgemerkt dat uit diverse zaken kan worden opgemaakt dat u mogelijks zeer geruime tijd en dus al voor komst naar België in 2009 in Tadzjikistan heeft gewoond. Ten eerste is daar de hierboven gedane vaststelling dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u van Takhar afkomstig bent. Voorts stelt het CGVS vast dat u in april 2012 naar Afghanistan terugkeerde en dat u nauwelijks tien dagen later naar Tadzjikistan doorreisde. Dat u daartoe genoodzaakt was omdat u in Mazar-i Sharif bedreigd werd, is ongeloofwaardig gebleken. Verder kan worden gewezen op de verklaringen van uw vader, waaruit kan worden afgeleid dat uw grootvader, uw oom en hun gezinnen in Tadzjikistan wonen. Dat u dit zelf ontkent, is veelzeggend en doet andermaal vermoeden dat u belangrijke informatie verzwijgt. Voorts is uw relaas ook op een ander punt tegenstrijdig met dat van uw vader. Hoewel uw vader zei dat jullie in 2009 het vliegtuig in Tadzjikistan namen om zo naar Letland te vliegen (gehoorverslag d.d. 30 augustus 2010, p.5), verklaart u dat jullie een vlucht namen in Kabul en dat deze jullie naar Letland bracht (CGVS, p.7). Het is opmerkelijk dat u ook daarover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Tot slot kan nog worden gewezen op het schijnbare gemak waarmee u in 2012 verblijfsdocumenten voor Tadzjikistan bekwaam. Al kort na uw aankomst in Afghanistan verkreeg u een visum voor Tadzjikistan. U reisde vervolgens naar Dushanbe, alwaar u begin mei al een verblijfsdocument geldig voor drie maanden bekwaam. Daarna werd uw verblijf telkens met een jaar verlengd. Dat de Tadzjiekse autoriteiten uw problemen in Afghanistan zouden hebben beoordeeld en u als het ware een vluchtelingenstatus toekenden (CGVS, p.9), blijkt gezien het vage en ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen allesbehalve aannemelijk. Al deze vaststellingen lijken er op te wijzen dat u voordien mogelijks ook al zeer geruime tijd in Tadzjikistan woonde.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 12 mei 2017 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot de landen en plaatsen van eerder verblijf. U werd in de loop van het gehoor meermaals en uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u mogelijks zeer lange tijd en wellicht ook al voor uw komst naar België in 2009 in Tadzjikistan heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Echter, u heeft ervoor gekozen vast te houden aan uw frauduleuze verklaringen en beweerde voor uw komst naar België in Chahab te hebben gewoond (CGVS, p.7, 8, 13).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weervil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. uw Afgaans identiteitsdocument (taskara) werd opgemaakt in Mazar-i Sharif en moet aantonen dat u daar geboren bent. Dit gegeven staat niet ter discussie. Uw Afgaans paspoort met daarin visa voor Tadzjikistan en Iran, een kopie van de verblijfsdocumenten die u in Tadzjikistan had en diverse documenten die u onderweg van Tadzjikistan naar hier ontving, bevestigen uw identiteit, uw verblijf in Tadzjikistan in recente jaren en uw verklaringen in verband met uw reisweg. Ook dit zijn zaken die niet betwist worden. De brief van uw grootvader in Mazar-i Sharif waarin deze verhaalt over uw problemen en die van uw familie, is geen betrouwbaar document. Zoals hierboven werd aangetoond, kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde moeilijkheden met T. M. en de zijnen. Bovendien kan er geen objectieve waarde worden verleend aan een brief die door een familielid werd geschreven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit het administratief dossier en de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat dat (minstens een aantal van) verzoekers naaste familieleden (zijn ouders, broer en zussen) in 2013 erkend zijn als vluchteling in België.

Uit de bestreden beslissing en de aan het administratief dossier toegevoegde gehoorverslagen van verzoekers vader, moeder en broer (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie') blijkt voorts dat verzoekers familieleden zich gedurende de procedure waarbij zij erkend werden als vluchteling onder meer beriepen op dezelfde problemen als deze die door verzoeker worden aangehaald in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt er, om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees voor vervolging, onder meer verwezen naar de in hoofde van verzoekers ouders en tijdens hun eerdere asielprocedure gedane vaststellingen omtrent deze (ook door zijn familieleden aangevoerde) problemen. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekers ouders en zijn broer melding hebben gemaakt van de ernstige psychische toestand van verzoekers, toen nog minderjarige, zus M.. Voorts blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing dat naast verzoekers zus M., ook zijn ouders, zijn vier andere minderjarige zussen en zijn meerderjarige broer K. werden erkend gezien de minderjarigheid van M., haar psychische problematiek, het vermoeden dat er in Afghanistan geen adequate medische en psychologische hulp voorhanden was en het risico op stigmatisering dat personen met mentale problemen in Afghanistan lopen. Tevens wordt er gewezen op de individuele beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en wordt er gesteld dat verzoeker zelf geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat uit de gehoorverslagen van verzoekers vader en broer, noch uit de beslissing(en) op basis waarvan verzoekers familieleden werden erkend, kan blijken op basis van welke elementen of problemen of om welke reden(en) verzoekers familieleden erkend werden als vluchteling. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat de psychische toestand van verzoekers zus M. de grond tot erkenning vormde in hoofde van verzoekers familieleden.

2.2.3. Voorts wordt in de bestreden beslissing overwogen dat er zeer ernstige twijfels rijzen bij verzoekers verklaring als zou hij tot zijn komst naar België in 2009 in het district Chahab van de provincie Takhar in Afghanistan hebben gewoond. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker niet meer weet in welk dorp van Chahab hij voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft gewoond; (ii) verzoeker Chahab eerst enkele keren "Joyab" noemt en verkeerdelijk meent dat Chahab de naam van een provincie is, terwijl het in werkelijkheid een district van de provincie Takhar uitmaakt; (iii) verzoeker, die nochtans aangeeft dat zijn familie omwille van het werk van zijn vader regelmatig moesten verhuizen binnen Chahab, geen namen van andere plaatsen in Chahab kan geven waar hij gewoond zou hebben; (iv) verzoeker zich geen enkel van de omliggende dorpen kan herinneren; (v) verzoeker zelfs geen enkel ander district van de provincie Takhar kan benoemen; (vi) verzoeker zich de naam van de bazar - waar zijn vader een groothandel zou hebben gehad - niet kan herinneren; (vii) hij zich evenmin weet te herinneren waar de school lag waar hij les volgde en (viii) het een onmogelijke opdracht blijkt om een anekdote of een herinnering over zijn leven in Afghanistan op te roepen.

Verder overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog dat uit diverse zaken kan worden opgemaakt dat verzoeker mogelijk zeer geruime tijd en dus al voor zijn komst naar België in 2009 in Tadzjikistan heeft gewoond. In dit verband wijst de commissaris-generaal op de vaststellingen en overwegingen dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit de provincie Takhar; (ii) verzoeker in april 2012 na tien dagen in Afghanistan te hebben verbleven doorreisde naar Tadzjikistan en geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij voorwendt als zijnde de reden voor zijn vertrek uit Afghanistan; (iii) uit de verklaringen van verzoekers vader kan worden afgeleid dat verzoekers grootvader, zijn oom en hun gezinnen in Tadzjikistan wonen en de vaststelling dat verzoeker dit ontkent, doet vermoeden dat hij belangrijke informatie verzwijgt; (iv) verzoeker beweert als zou zijn familie in 2009 het vliegtuig vanuit Kabul naar Letland hebben genomen, daar waar zijn vader nochtans aangeeft dat zij van Tadzjikistan naar Letland afreisden en (v) verzoeker schijnbaar eenvoudig verblijfsdocumenten voor Tadzjikistan kon bekomen in 2012.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 mei 2017 (administratief dossier, eerste verzoek om internationale bescherming, stuk 5) onder meer werd meegedeeld dat er twijfels waren bij de herkomst en de problemen van zijn familie (*ibid*, p. 4). Ook later tijdens het gehoor werd aan verzoeker aangegeven dat er bij zijn familie twijfels waren over de geloofwaardigheid, dat zij eerst een negatieve beslissing ontvingen (*ibid*, p. 7), zij later erkend werden om andere redenen en werd verzoeker gewaarschuwd dat hij na de pauze eerlijk moest zijn over zijn verleden en zijn herkomst (*ibid*, p. 8).

Er dient echter vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier kan blijken dat er geen geloof werd gehecht aan de herkomst van verzoekers ouders uit en/of hun verblijf in de provincie Takhar tot aan hun vertrek naar België in 2009.

2.2.4. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat zijn familieleden zich gedurende de asielprocedure in het kader waarvan zij werden erkend als vluchteling (deels) beriepen op dezelfde problemen als degene die hij aanvoert. Hij stelt dat, aangezien zijn familieleden in 2013 werden erkend op basis van dezelfde feiten, verweerder niet kan verwijzen naar een eerdere beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij tot een weigering van de vluchtelingenstatus werd besloten in hoofde van verzoekers ouders. Verder voert verzoeker aan dat ten aanzien van zijn familieleden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij een nieuw onderzoek werd vastgesteld dat er eerder ten onrechte geen geloof werd gehecht aan hun vluchtrelaas. Hij meent dat de *a posteriori*-redenering die thans werd opgenomen in de bestreden beslissing door verwerende partij, met name de verwijzing naar de zware medische problemen van zijn zus M. als reden voor erkenning van zijn familieleden, niet kan blijken uit het dossier.

Daarnaast hekelt verzoeker dat zijn regio van herkomst en zijn verblijf in Afghanistan plots in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing. Hij wijst er in dit verband op dat zijn herkomst, noch deze van zijn familie in het verleden ooit in twijfel werd getrokken door de commissaris-generaal. Verzoeker vervolgt dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2009 bij zijn ouders heeft gewoond en dat door de commissaris-generaal niet werd betwist dat zijn ouders afkomstig zijn uit Chahab, meer nog, dat zij in 2013 als vluchteling werden erkend.

2.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker er tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal meermaals op werd gewezen dat omtrent de door hem aangevoerde problemen reeds ten aanzien van zijn familieleden werd vastgesteld dat deze ongeloofwaardig zijn en dat zijn familieleden op basis van andere redenen dan de door hem aangevoerde redenen zouden zijn erkend als vluchteling. Ook werd verzoeker aangespoord om de waarheid te vertellen over zijn herkomst. In de bestreden beslissing wordt voorts gesteld dat de erkenning van verzoekers familieleden als vluchteling werd gesteund op de ernstige psychische problemen van verzoekers - toen nog minderjarige - zus M. en wordt gesteld dat de erkenning in hoofde van verzoekers familieleden niet kan leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker. Tevens wordt verzoekers herkomst uit het district Chahab in de provincie Takhar in de bestreden beslissing in twijfel getrokken. Partijen nemen hieromtrent uiteenlopende standpunten in.

Vermits de commissaris-generaal in de respectievelijke beslissingen van verzoeker en zijn naaste familieleden schijnbaar tot tegengestelde besluiten is gekomen nu verzoekers verzoek om internationale bescherming (onder meer) wordt afgewezen omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn herkomst uit en verblijf in het district Chahab in de provincie Takhar tot zijn komst naar België in 2009, daar waar nergens uit het administratief dossier kan blijken dat twijfels werden geuit omtrent de herkomst en/of het verblijf van verzoekers ouders in Afghanistan voor hun komst naar België in 2009 in samenhang met de vaststelling dat uit het dossier bovendien geenszins ondubbelzinnig kan worden afgeleid op basis van welke elementen of problemen of om welke reden(en) verzoekers naaste familieleden zijn erkend als vluchteling, verkeert de Raad in de onmogelijkheid om te beoordelen of deze elementen, problemen en redenen in hoofde van verzoeker al dan niet kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming.

2.2.6. Aangezien de Raad te dezen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 april 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER